

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quia non erit impossibile apud Deum omne verbum. Qui dicunt se non
posse quod jubentur, non possunt id dicere sine injuria Virginis Matris.
Ecce ancilla Domini, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Sap. 5.

Supra.

Nunquid hoc est esse in culpa? Nunquid hoc est quod miseri lugent in inferno, *viam Domini ignoravimus*, quia scilicet eam poterant & debent scire, nec tamen voluerunt sed neglexerunt. *Talis negligentia facit ignorantiam esse voluntariam & peccatum*. Ipsa sunt S. Thomæ verba. Ipsa sunt contra te manifestata testimonia & aperta Judicia.

III. PUNCTUM.

2. Petri 3.

Frustra igitur Beatam Virginem oras, si non quaris sicut illa, quod ignoras. Frustra, inquam, ad salutem tuam, & ad salutis media, quæ ab illa seu per illam postulamus. Nam tu te illi & te ipsum tibi opponis, quamdiu manes in illa voluntaria ignorantia, quæ tam mera est culpa, quam si quid velles agere quod certo scires esse peccatum. Si quid enim te latet ex his, quæ scire debes & potes, te volentem lateat. *Lacet eos hoc volentes*, ait S. Petrus quasi diceret, perinde est quantum ad culpam & poenam, ac si scirent, nam culpa est, velle nescire quod eos scire oportet.

At verò non dubitas quod si esses in manifesto crimine nec poenitere velles, nihil tuæ tibi prodesse orationes, nihil sanctissimæ Virginis suffragia, nihil quidquam divinitus institutum; quia quod illa præstant est poenitentia, seu oblata gratia qua possis poenitere si

velis: aut profectò si nolis, non te impoerentem salvabit gratia, nec quantumcunque gratiosa Virgo, quæ & mediis sibi ordinatis ad salutem usa est, & suos quosque ad hoc ipsum verbo & exemplo invitans; Nunc ergo, *Pr. 8.* inquit, *si ii. audite me. Beati qui custodiunt vias meas. Audite disciplinam, & estote Sapientes, & nolite abicere eam. AVDIENS sapiens sapientior erit, & intelligens gubernacula possidebit. Audi Fili mi disciplinam patris tui, & ne dimittas legem matris tuæ, ut addatur gratia capiti tuo, & torques collo tuo.*

Ibid. 1.

Hæc sunt prima Sapientiæ monita, de quibus fufe in prima parte, tota hebdomada tertia post Epiphaniam. Certe hoc mirum! Vix est aliud negotium de quo non libenter instruamur à peritis, præter salutis negotium, quod vix tamen tutò geritur sine ductu Instructoris aut Superioris, à quo nisi quisq; *juvetur*, inquit S. Augustinus, nullo modo sibi est idoneus, ut sese tantis miseriarum implicamentis expediat. *ET os meum non interrogasti*, ait Dominus, *habentes fiduciam in umbra Egypti*. Quasi ad dissolvenda omnia conscientia dubia satis esset respondere, quod sic mundus docet & agit. Hæc est umbra Egypti, hæc est adumbrata pene omnium ratio, qui, ne videant se peccare, se mundi velant umbra, se mundi regunt tenebris. *Erit vobis fiducia umbra Egypti in ignominiam.*

L. 1. de Sermonibus D. in monte c. 3. J. 30.

Ibid.

DE INIURIA FACTA VIRGINI MATRI, Ab iis qui excusant impossibile.

Quia non erit impossibile apud Deum, omne Verbum. Luc. 1.

VERITAS PRACTICA.

Qui dicunt se non posse quod jubentur, non possunt id dicere sine iniuria Virginis Matris.

Ratio est, quia qui aliquid dicunt contra bonitatem & potentiam Virginis Matris, non possunt id dicere sine eius iniuria.

Sed qui dicunt se non posse quod jubentur, dicunt aliquid contra bonitatem & potentiam Virginis Matris.

Ergo id non possunt dicere sine eius iniuria, quod certe est impium & cavendum.

I. PUNCTUM.

TAm novum illud erat & tam mirum, quod Angelus nuntiabat Virgini, Virginem parituram, ut meritò ad divinam omnipotentiam tale opus retulerit, dicens, *Non erit impossibile apud Deum, omne verbum*, sive omne opus quod dixerit se facturum. Hanc autem omnipotentiam breviter explicans S. Bernardus: *Apud Deum*, inquit, *Hom. 4.* *nec verbum dissidet ab intentione, quia Veritas super missus est: nec factum à verbo quia virtus est. nec motus à facto quia sapientia est: ac per hoc non erit impossibile apud Deum, omne Verbum.*

Ggg 2 Hæc

Hæc est divina potentia, quam præ ceteris attributis sic magnificabat Virgo Deipara: Quia fecit in me magna qui potens est. Verè magna, verè magnifica, verè magnificanda per omnes ætatum vices. Hic est divinæ potentia singularis actus, quem Christus Dominus nascens exercere voluit, relinquendo suis causis suos alios naturales effectus, & hoc unum sibi assumens, ut Matrem Virginem conservaret. Hoc est denique divinæ opus omnipotentia, quod spectandum in primis proponunt sancti Patres ad firmandam nostram fidem, sive in iis, quæ speculativa dicuntur, sive in practicis. Sic certè sanctus Ambrosius pro veritate sanctissimi Sacramenti: Nunquid natura usque præcessit cum Iesus Dominus ex Maria nasceretur? Si ordinem quarimus, viro mixta sexmina generare consuevit: liquet igitur quod præter naturæ ordinem, Virgo generavit: & hoc quod conficimus corpus, ex Virgine est: Quid hic quaris natura ordinem in Christi corpore, cum præter naturam sit ipse Dominus Iesus partus ex Virgine?

Sic & sanctus Leo pro iis quæ ad mores spectant & virtutum praxim. Postquam dixit Dei esse gloriam ex Matre Virgine Christi nascens infantiam: In terra autem, inquit, illa pax conceditur quæ homines efficit bonæ voluntatis. Quos enim spiritu de intemerata materis visceribus nascitur Christus, hoc de sancta Ecclesia utero nascitur Christianus, cui vera pax est, à Dei voluntate non arvidi, & iis solis, quæ Deus diligit, delectari. Sanctus quoque Chrysostomus: Auditum quidem mirabile est, quod ineffabilis Deus, per Virginis ad nos venit uterum, & fieri ex muliere dignatus est: Tum paucis interjectis, quod si ambigis de his, quæ ad trinum spectant honorem, ab his quæ illius sunt, etiam tua discere credere. Quantum enim consequi potest humana ratio, multum est difficilius Deum hominem fieri, quàm hominem, Dei filium consecrari. Natus est secundum carnem, ut tu nascerere spiritu: natus est ex muliere, ut tu desineres filius esse mulieris.

Et tamen quàm multi etiam nunc causantur ista, quæ ad salutem aut perfectionem nostram jubentur & consulantur, esse impossibilia, aut certè tam difficilia, ut vix in mundo præstari possint! Discere incredulè, discere ex iis quæ sunt Christi & Virginis Mariæ, etiam quæ tua sunt credere. Credidne potuisse Deum se hominem facere, & suam Virginem Matrem? Cur non credes illum posse te, si ve-

lis, facere humilem, pauperem spiritu, patientem, mitem, & reliquis ornatum virtutibus, atque etiam ut libenter velis id posse, nisi planè resistas ejus potestati? Neque enim renitentem cogit. Sanè hoc unum sufficeret ad omnem retundendam calumniam, quæ religionem imperunt non modò hæretici, sed & Catholicis bene multi, qui sibi fingunt non posse quod nolunt, & quod jubentur tamen facere. Religionis hæc est orthodoxæ injuria, divinæ est violatio potestatis, & cœlestis gratiæ non parva offensio. Potens est enim Deus omnem gratiam abundare facere in vobis, ut abundetis in omne opus bonum, inquit Apostolus, quæ de re sæpe alibi.

Sed quia non tam defectu divinæ potestatis, quàm effectu divinæ justitiæ, qua privatur gratis, dicunt sibi contingere ut non possint quod vellent, opponamus illis potentiam quam sibi etiam opponi voluit divina justitia, & demostremus quod licet indigni essent gratis, digna tamen semper est Virgo Mater, quæ vobis illas obtineat, Videt aut nunquam debent dicere se non posse quod jubentur, aut non possunt id dicere sine illius Matris injuria. Nam si quid contra ejus potentiam & bonitatem dicunt, nonne tam apertam ei faciunt injuriam, quam qui alieno detrahit nomini, quod quidem scelus tam grave est, quam nomè cui detrahit, est gloriosum! Non defuerunt certè impii qui blasphemias in eam voces evomerent; Nam illa est, inquit S. Bernardus, quondam à Deo promissa mulier, serpentis antiqui caput, virtutis pede contritura: cujus planè calcaneo in multis verjus insidiatus est, sed sine causa, sola enim contrivit universam hæreticam pravitatem. Alius non de substantia carnis suæ, Christum edidisse dogmatizabat: alius parvulum non peperisse, sed reperisse sibilabat: alius post partum viro cognitam blasphemabat: alius Dei matrem audire non sustinens, magnum illud nomen THEOTOCOS impuissimè sugillabat. Sed contriti sunt insidiatores, conculecati supplantatores, consutati derogatores, & beatam eam dicunt omnes generationes. Denique & continuo post Herodem draco insidiatus est parienti, ut nascentem excipiens filium devoraret, quod inimicitia essent inter semen mulieris & draconis.

Hæc ille ad verbum sanctus Pater, ex quibus facile est intelligere, quod, qui, de illa negant quæ gloriose possidet, aut qui affirmant dedecorosa quibus exempta est, injuriam illi faciunt.

L. de in-
tandis 9.
& de Sa-
cram. 4.

Serm. 9. de
Nativ. D.

Hom. 2.
in Matth.

2. Cor. 9.

De verbis
Apoc. sig-
num mag-
num.

faciunt; sic planè qui, qualem habet potentiam & benignitatem denegaret, non minus ei foret injurius, non minus eam læderet, & sacrum ejus nomen violaret.

O quis ille tam impius qui modò vellet suam draconi præstare operam, ut per se, Virginem sic oppugnaret?

II. PUNCTUM.

Sed qui dicunt se non posse quod iubentur, dicunt aliquid contra bonitatem & potentiam Virginis Matris.

Nam dicunt se non habere gratias, se non audere petere, se non mereri obtinere. At saltem eant ad beatissimam Virginem, quæ idcirco electa est à Christo Domino in matrem nostram potius quàm in suam, ut supra dictum est. Negare certè non possunt se orando posse illam àdare, quid enim periculi, quid molestiæ, quidve negotii? Quod unum itaque superest, dicunt se frustra illam adituros, cum non possit aut nolit quod petant imperitari. Nam si possit & velit quod petunt, quid est ex illius parte quod non obtineant? aut si diffidant obrinere, quid est quamobrem diffidunt, nisi quia ut dictum est, vel non possit, vel nolit conferre quod postulant?

Quod autem verè possit & velit unumquemque ad se verè & sincerè accurrentem adjuvare: audi ut loquitur. *Ego diligentes me diligo: & qui mane vigiliant ad me, irvenient me. Mecum sunt divitiæ & gloria, ut dicam diligentes me & thesauros eorum repleam.* Quod vel ex solo nomine Matris Dei concludunt omnes sancti Patres. Hoc enim nomen meretur ut quidquid petat à filio, non neget filius, *Neque enim fas est, inquiebat matri Salomon, ut avertam faciem tuam.* At quantò magis id dicet qui plusquam Salomon est pietate & sapientia? Vide in tertia parte in die Assumptionis, quibus addes ex Petro Damiano: *Accedit ad aureum illud divina severitatis tribunal, non rogans sed imperans: domina non ancilla. Quomodo enim potestati tua obviare poterit illa potentia qua de tuis visceribus traxit originè?*

De illius verò bonitate seu benignitate quis dubitet, si Dei matrem ac nostram cogitet? Nam ut mater est Dei, tanta charitate repleta est, quantam illa decet matris dignitas, & quantam esse oportet quæ est omnium constituta mater. At verò tanta charitas posset

ne recusare petenti, quod posset illi dare: cum præsertim id à Deo acceperit ut dispensaret petentibus. Si fidei servo dandam pauperibus dedisses pecuniam, essetne fidelis servus si sibi eam reservaret, neque eam opportunè daret? Et putares de Virgine Matre, quòd non communicet acceptam gratiam, quam idcirco accepit ut illam suis communicet? Vocanda in jus esset, & de tot gratiis compellenda quot negasset. Absit hoc à me vel ut cogitem, Virgo sanctissima, sed tam constanter teneo te non minus esse fidelem in dandis, quàm potentem in accipiendis gratiis, ut malim credere te vocandam in jus esse, quod est auditu absonum, & creditu impium: quàm te fidelem aut benignam non esse. Hoc enim de te audi vi & credidi, quod à tuo scriptum est, fidei servo, quodque velim ab omnibus sciri & credi: *Omnibus omnia facta est: sapientibus & insipientibus copiosissima charitate detritricem se fecit: omnibus misericordia suam aperit, ut de plenitudine ejus accipiant universi: gnum captivus redemptionem, aeger curationem, tristis consolationem, peccator veniam, justus gratiam, Angelus letitiam, tota denique Trinitas gloriam, Filii persona carnis humana substantiam, ut non sit qui se abscondat à calore ejus.*

III. PUNCTUM.

Qui ergo dicunt se non posse, quod iubentur, non possunt dicere sine injuria Virginis Matris; quia non possunt dicere sine offensa ejus potentia & bonitate, quæ duo divina maternitatis insignia sic in illa relucent, ut, quàm certò quisque credit eam esse Matrè Dei, tam verè credere debeat eam esse satis potentem & benignam, ut se in cunctis adjuvet; aut si de hac ejus potètia dubitet, dubitet eam esse Dei matrem, aut Deum ejus filium non eam honorare. Sic planè S. Bernardus sic infert ex ejus electione & assumptione, *Ascendens ergo in altum Virgo beata dabit ipsa quoque dona hominibus. Quidni daret? siquidem nec facultas ei deesse poterit, nec voluntas. Regina cælorum est, misericors est. Deniq; mater est unigeniti filii Dei. Nihil enim sic potest potestatis ejus seu pietatis magnitudinem commendare: nisi forte aut non creditur Dei filius honorare matrem, aut dubitare quis poterit omnino in affectum charitatis transisse Maria viscera, in quibus ipsa, qua ex Deo est charitas, novem mensibus corporaliter requievit.*

Dr. S.

1. Reg. 2.

De verbis Apoc. ap. paruit scriptum.

Serm. 1. de Assumpt.

Velleſne de his ambigere? Velleſne dubitare utrum ſatis bona ſit Virgo Mater, ut, quæ poteſt, tibi conferat: aut ſatis bonus ejus Filius, ut, quàm poſſit illam honorare, non honoret? Nolles ſanè tam impiè, tam ſclerata de utroque ſentire; & tamen quid dicis, quid ſentis, quando te excuſas ab his, quæ tibi in tuo vocationis gradu præſtanda eſſent? Quid tibi vel aliis tunc reſpondeſ? Cur non illum qui occurrit humilitatis, aut patientiæ vel charitatis actum excuſes, & ſpòde modò quid dicas? noñe ſtatim impoſſibile clamas, noñe ſtatim illud ingeminas, tibi non eſſe ſatis virium, tibi non eſſe ſatis gratiæ? nam alioquin ſi poſſeſ, ſi valereſ cum gratia, cur non facereſ quæ tibi viſes faciènda? Dicendum eſſet neceſſariò, te nolle, te liberum eſſe, tibi non placere; quod cum erubeſcereſ dicere, nil reſtat quàm ut impoſſibilitatem excuſeſ: quod unum & idem eſt, implicite, ut vocant, ac dicere, quod vel non ſit ſatis bona Virgo, quæ te adjuvare velit, vel non ſit ſatis potens ut poſſit. Nam ſi poſſet, nam ſi velleſ, quid eſt cur non poſſeſ? reſponde quid eſt quod non poſſeſ, cum tantum poſſis quantum illa tibi,

ſi ejus poteſtatem tibi advocareſ. Quòd autem non tibi advoceſ, non eſt defectus poteſtatis ſed voluntatis ſed fidei ſed pietatis, qui ſanè defectus non minus etiàm injurioſi ſunt beatiſſimæ Virgini Matri, quàm alii de quibus diximus, quia ſic aperte eſt contemnere ejus beneficentiam, ejus patrocinium, ejus ſolicitudinem; & ſuam inimicis animam prodere ac ſalutem.

Receſſit ab eis omne præſidium. Actum eſt de illis, noſtri ſunt, ſicut panem ita eos poſſumus devorare. Sic Joſue de Cananæis & Amorrhæis. Sic de te dæmoneſ, ſi non recurraſ ad Mariam. Receſſit à te omne præſidium, actum eſt de ſalute tua, de fide tua, de caſtitate tua, quod unum tenebricoſos illos fugabat hoſtes, præſidium præſens Virginis, hoc illos excitabit dum receſſerit; hoc ſe ſtimulo ſimul concitant ad nos audacius invadendos, receſſit ab eis omne præſidium.

O quiſquis te intelligiſ! Vide in Nativitate B. Virginis, & aliis ejus feſtiſ, nec non Feria ſexta primæ Adventus hebdomadæ: & alibi verbo, *Difficultaſ, Saluſ.*

DE HUMILITATE ET CELSITUDINE Matris Dei, ſimul junctis & ſimul colendis in beata Virgine.

Ecce ancilla Domini, fiat mihi ſecundum verbum tuum, Luc. I.

VERITAS PRACTICA.

Taliſ ſuperbi factuſ eſt, ut ne quidem Dei Matrem veneretur.

Ratio eſt, quia iſ matrem Dei non veneratur, qui ancillam eam & humilem non veneratur. Sed taliſ ſuperbi factuſ eſt, ut ancillam eam & humilem non veneretur.

Ergo neque ut Matrem Dei. Quòd certè vix ulluſ credat ſuperbuſ, aut vix ulluſ ſe ſuperbum credat.

I. PUNCTUM.

Habet hoc quidem vera humilitaſ & devotuſ animuſ, ut, quòd ait ſanctuſ Petruſ Chryſoſoguſ, *inſulſi beneficiorum cref-*

cat ad obſequium, augetur ad gratiam, non ad rogantiã proſiliat, non ad ſuperbiam pertu- meſcat. Sed vera hæc humilitaſ rara eſt arviſ in terris, ait ſanctuſ Bernarduſ. Unde & ipſe admirans eam in beata Virgine, *Qua eſt, inquit, hæc tam ſublimiſ humilitaſ qua credere non noriſ honoribuſ, inſoleſcere gloria neſciſ? Mater Dei eligitur, & ancillam ſe nominat! Non mediocriſ revera humilitatiſ inſigne, nec oblata tanta gloria obliſviſci humilitatem. Non magnuſ eſt eſſe humilem in abjectione, magna proſuſ & rara virtuſ, humilitaſ honorata. Si me miſerum homuncionem, meiſ decepta ſimulationibuſ, ad aliquem vel mediocrem honorem proſexiſ Eccleſia, Deo nimirum hoc, vel propter mea, vel propter ſubditorum peccata permitteſ, nonne ſtatim obliſtuſ qui fuerim, talem me puto, qualiſ*

Num. 14.

Serm. 143 de Annu.

Serm. 45. in Cantu. Ser. 4. ſu- permiſſu.

Hon per eſt.